

LUNA'T LUNAS

Paul Alcosoba Castillo

Indikasyon

Dahil wala tayong oras kumonsulta
Sa doktor, nagtatanong tayo ng mainam

Inumin para sa masamang nadarama.
Kahit hindi mga manggagamot,

Nireresetahan tayo kung aling tatak ang mabisa
Sa iba, kung ilang beses sa isang araw,

At gaano kamahal ang bibilhin. Basta
Malaki ang mamemenos sa gastos

Kaya nasanay tayong pinagagaling ang sarili,
Hinihintay na tuluyang tumalab ang tagubilin

Sa atin ng patalastas sa telebisyon.
Kahit wala na tayong hiyang magtanong

Dahil ibinabawal na ang magkasakit—
Ulo, ngipin, puso, bulsa. Inaalala

Ang silbi ng bawat isa para maunahan ang hindi pa
Dumadapo. Inom kung bumabalik ang sintomas.

Kung minsan, wala nang bisa sa katawan.
Pakiramdam ko, wala nang pakiramdam

Ang sakit kahit lumaklak ng tableta.

Perigee

Nakahagis na tableta ang buwan sa panganorin at humupa
Ang pagwawala. Bumabalik sa pagkakahiga

Ang may sakit. Nananatiling nakasunod
Ang paningin hanggang umabot sa kabilang panig

Ng bintana. Ito, ang natutunaw na gamot tuwing lilipas
Ang mga gabi. Lunas na nakalutang sa magdamag.

Paglaon, muling mabubuo ang hugis.
Ito na ang pinakamalapit ang buwan sa kaniyang

Daigdig gayong laging kinakapos ang pagsalo
At pang-unawa kung bakit pilit isinusubo

Ang naubos nang gamot sa kaniyang bibig
Kapag inaatake ng sumpong at may iba

Nang nakikita. Mas pipiliin niyang lunukin
Ang higit na malaking pagkabaliw at tatawagin

Itong gamot. Ngunit hindi niya ito maaabot
Kahit malapit na malapit ang buwan sa paningin.

Agwatiyempo

Lingid sa kaniya, kanina, iniligpit ng bana sa pinakamataas na mapagtataguan ang banig ng tabletang ginawa niyang kendi, sa hindi maaabot kahit ng paningin kapag nag-aapuhap ng itutugon sa pangangatal ng mga biyas, sa sumpong ng kasukasuan.

Hinalungkat niya ang bawat silid ng gunita, ang lahat ng maaaring pinaglagyan ng pangkontra sa kirot ng kalamnan. Kinalkal kahit naubos na at hindi maalalang isinubo na. Sa isang lalagyan, natagpuan niya ang inhaler sa hika, sunod ang pampahupa sa pangangati, at huli ang panlaban sa hilab ng tiyan. Lahat, paso na. Kaya sapat na sa kaniya na magpahid ng pampamanhid, ang nagsasanib na lamig-init at lagkit sa ikinalat na balat. Sigurado siyang may naitabi pang ilang piraso sa kung saan.

Kinagabihan kinulit niya nang kinulit ang banang piniling mag-abot ng gamot-pampaantok. Aakalain niyang ito ang hinahanap, kung makatulog, malilimot ang kirot. At magkatabi silang hihiga at magpapahinga. Pero gigisingin siya ng labis na panlalalamig, waring may naipit na ugat o baka pamumulikat.

Kahit hindi pa sumisikat ang araw, babangon siya. Sa dilim, lalong nakubli ang lihim ng bana habang kinakapa ang nilalakaran. Hanggang marating niya ang huling baitang ng hagdanan nang hindi naririnig ng asawang tulog ang kalabog ng pagkahulog. Bukas, saka lang siya matatagpuan.

Labis

labis ang nasa
loob ng labi dahil mas mabilis
ang bisa kahit hindi binasa
ang sinasabi ng babala
walang nabago lalo lamang lumala

dinukot ang lalamunan
at kusang pinasuka
ang sarili inuubos ang isinubo
ang ininom minani
nang hindi muna pinagmunihan
kung bakit nais mauna

tinatakal ang nagkalat
na pagtataka inaakalang
walang tatalak sa balak
na mapabilis ang paglisan
nang labis-labis

Kirot

1.

Gusto kong iparating sa iyo
na gusto kong makarating kaya nagmadali
kaninang madaling-araw, nang matabihan
sana kita sa pagtulog mo. Pero itinakbo ako
sa ospital dahil bigat na bigat na
sa dumaragan sa aking dibdib.
Malamang sa panaginip, nakadantay ka
sa akin. Walang ibang
puwedeng gumising sa iyo.

2.

Alam ko, sa loob pa lang ng ilang
araw magsasawa ako sa pagtitig
sa buwang muli't muling nabubuo.
Pagsasawaan maging ang gamot
na hindi maubos-ubos
kahit ilang ulit nang isinubo.
Sasabihing para sa ikabubuti
kahit hindi ikabubusog.

Bumabalik ang gana sa pagkain
gayong lalong walang kasalo.
Gaano nakagagaan ang ganap
na kawalan ng agam-agam?
Ginhawa ba itong maituturing
gayong ito pa rin ang silid,

iyon pa rin ang sumisilip
na buwan sa siwang ng kortinang
lalong nagpapasikip sa silid.

3.

Gusto kong isiping anumang araw
ika'y dadalaw kahit walang dala.

4.

Panghabambuhay ang gamutan:
para hindi magbara ang mga ugat
hanggang ako'y uugod-ugod na.
Ang dumadaloy, kailangang manatiling
malabnaw. Dahil laging nagtatangkang magtaksil
ang sakit sa puso. Ang malasakit,
hindi na sasapat. Ano ba ang dugo
kundi iyong tanging nagdurugtong sa atin?
Malapot na likidong naglalapit
sa dalawang hindi lubos na magkakilala.
Kahit hindi pinapili
sapagkat parehong pilit na naipit.

5.

Mas gusto kong isiping ang aking pisi
ay hindi mapapatid.

6.

Kung sakaling dadating ka,
ang dami kong gustong sabihin.
Pero hahayaan kitang dagdagan
ang nakadagan sa dibdib ko.
Hahayaang dumaloy ang tubig
na pumapagitna sa ating dalawa.
Kung gusto mo, hahayaan kitang
hintayin akong pumikit
at tapik-tapikin mo ako
hanggang makatulog nang tuluyan.